

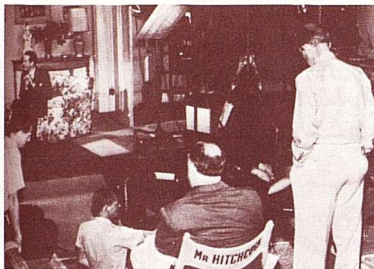

J.V. UN CRIMEN PERFECTO

d'Andrew Davis

Remake quasi imperfecte

L'any 1954, un Hitchcock poc inspirat artísticament i sota contracte de la productora Warner Bros. es veu quasi obligat a filmar *Dial M for Murder* (*Crimen perfecte*), basada en l'obra teatral de Frederick Knott, el qual escriurà el guió per a la versió cinematogràfica. La factura final era un film més que acceptable i que Hitchcock va concebre en tres dimensions, textura de moda aquells anys. Quaranta-quatre anys més tard, el Sr. Andrew Davis, especialista fins ara en segones versions, realitza un *remake* (un *remake* no ha de ser, necessàriament, igual fil per randa que el model en el qual es basa) que vol actualitzar personatges i situacions a finals d'aquesta centúria. I la veritat és que quasi ho aconsegueix, si no fos pels poc inspirats darrers quinze minuts. La pel·lícula, en principi, està ben estructurada, la trama, seguint la moda actual (*The game*, *La trama*) es complica cada vegada més i algunes situacions funcionen a base de posar

mà al "calçador"; però això no és el més greu, el que realment espenya la pel·lícula és, com deia abans, la resolució final. S'acosta al ridícul veure que la dona, sense ajuda de ningú, pugui descobrir tot el muntatge teixit per l'intel·ligent marit. Aquest aspecte estava molt més ben resolt a la pel·lícula de Hitchcock, ja que hi jugava un paper important l'inspector de policia, que des del principi tenia una certa simpatia i complicitat amb la condemnada i al final l'alliberava de la pena de mort. La pel·lícula del Sr. Davis, tal com es desenvolupava el guió havia d'acabar de manera més ambigua, com per exemple que la dona es cregués (o no) la història i viceversa, ja que la mateixa vida ens demostra que hi ha molts Taylors lliures. Evidentment, aquesta aprecia-

ció, com totes, és subjectiva i, si me apurau, gairebé gratuïta, però un no pot evitar en cap moment fer comparacions, i si un està atent, podrà observar que el Sr. Davis ha intentat jugar i conjurar amb aquesta ambigüitat, el que passa que és queda a mig camí. Pel que fa a la interpretació, no canviï cap dels actors que protagonitzaren la primera versió en l'actual, (si teniu l'oportunitat revisau la pel·lícula de Hitchcock i confrontau el registre de Milland-Kelly amb la de Douglas Jr./Paltrow) llevat tal vegada, un dels personatges menys aprofitats: David Suchet, la seva interpretació supera a l'insípida John Williams. Un altre aspecte que not a faltar són els silencis sorprenents de Hitchcock, aquests matisos i atmosferes tan inconfundibles: per espantar no fa falta posar entre pla i pla un soroll estrepitos, moda que no suport. No soc partidari dels *remakes*, en absolut, en tot cas de fer-los sobre les pel·lícules fallides, però si llegiu les conversacions de Truffaut amb Hitchcock, aquest diu: "sobre aquesta pel·lícula poden passar-hi ràpidament perquè no hi ha molt a dir". El Sr. Davis ha perdut l'oportunitat, al manco, d'igualar-lo. Valoració: 2

J. C. Romaguera

EL EVANGELIO DE LAS MARAVILLAS

d'Arturo Ripstein

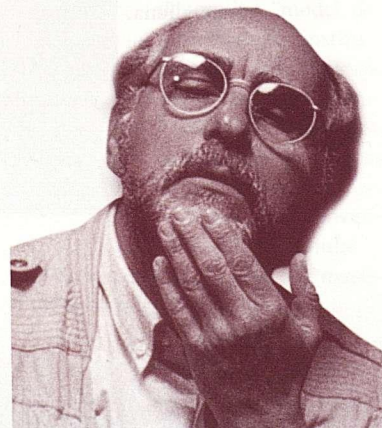
El binomi format pel director mexicà i la seva guionista, Paz Alicia Garciadediego, realitza una aposta arriscada. En el seu nou film ens trobam davant una obra radical dins el panorama cinematogràfic actual i difícil de digerir per l'espectador convencional, una obra intel·ligentíssima que ens relata una faula, plena d'humor vitriòlic, de càrrega furiosa contra un final de mil·lenni que porta el caos, la denúncia i el deliri a uns individus miserables i desamparats que són manipulats per ideologies deformades per la cultura popular, que profana i tergiversa el discurs religiós, ja sigui a través del cinema o de les "nintendo". En el seu discurs, Ripstein fa una abraçada als desvalguts i als orfes d'avui en dia sotmetent-los a una deformació esperpèntica. Fidel al seu estil, el director continua el seu barro-

quisme visual, pronunciat pel recarregament de l'ambient i que li proporciona força al relat encara que aquest pateix d'una falta de cohesió i acreix la irregularitat del desenllaç; el filme porta el surrealisme i el deliri cap a una recreació gratuïta. Valoració:3

OUT OF SIGHT

(*Un romance muy peligroso*)
de Steven Soderbergh

Out of sight ens demostra una altra vegada el rebot a l'encasellament per part del seu director, autor de pel·lícules com *Sex, lies and videotapes* i *Kafka*. Ara realitza un film de gènere que té l'atractiu de presentar-nos una relació amorosa impossible entre un lladre de bancs i una agent de la policia. L'estructura narrativa es gronxa entre la història sentimental i la persecució policial, i acaba de manera capritxosa per la seva alter-

Arturo Ripstein

nança de *flashbacks*. Més interessant en la seva vassant romàntica, sobretot gràcies a la química de la parella protagonista, la part més lligada a l'acció sembla no interessar Soderbergh, i es nota. Allargada innecessàriament, realitzada amb correcció i privilegiant els personatges en lloc de l'acció, la pel·lícula té manca de força dramàtica. Valoració: 2